

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 139/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi Biskupstva Nitra, Námestie Jána Pavla II. 7, Nitra, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Petruška & partners s. r. o., Kupecká 18, Nitra, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Svorad Petruška, pre namietané porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 376/2013 z 25. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi Biskupstva Nitra odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2014 doručená sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi Biskupstva Nitra, Námestie Jána Pavla II. 7, Nitra (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 376/2013 z 25. júna 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobným návrhom podaným Okresnému súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti žalovanému – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), okrem iného aj uloženia povinnosti vydať jej „*nehnutelnosti – pozemky... zapísané na [REDAKOVANÉ] pre k. ú. [REDAKOVANÉ] a parcely reg. [REDAKOVANÉ], ktoré boli vytvorené geometrickým plánom [REDAKOVANÉ] pre k. ú. [REDAKOVANÉ] zo dňa 13. 05. 2013*“ (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“). Žalobnému návrhu predchádzala výzva sťažovateľky z 5. apríla 2006, ktorou žalovaného podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „reštitučný zákon“) vyzvala na vrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, čo však neurobil. Sťažovateľka svoj nárok odôvodňovala tým, že jej právny predchodca – Študijný fond ako náboženská základina, právnická osoba vytvorená „*z opustených a konfiškovaných majetkov Rímskokatolíckej cirkvi*“ na základe Dekréту cisárovnej Márie Terézie z 25. marca 1780 – bol výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností, preto má s ohľadom na územný princíp právo uplatňovať si reštitučné nároky

po zaniknutých alebo zrušených cirkevných organizáciách, pričom v tomto prípade jej boli nehnuteľnosti odňaté bez náhrady v zmysle zákona č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy v znení neskorších predpisov, čo má preukazovať zápis „v pripojenej PKN vložke č. 1“.

Okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 87/2007-494 z 9. júla 2013 návrh sťažovateľky ako nedôvodný zamietol, čo odôvodnil tým, že neboli splnené podmienky na vznik reštitučného nároku podľa reštitučného zákona. Okresný súd totiž po vykonaní dokazovania oboznámením viacerých listinných dokumentov, historických prameňov práva, odbornej právnickej aj historickej literatúry dospel k záveru, že:

«... navrhovateľ nie je oprávnenou osobou, ktorej by svedčil reštitučný titul v zmysle ustanovení č. 161/2005 Z. z. Navrhovateľ je nepochybne registrovaná cirkev, resp. jej útvar so sídlom na území Slovenskej republiky, o čom nebolo medzi účastníkmi konania žiadneho sporu. Nebolo však preukázané, že by bol pôvodným vlastníkom predmetných nehnuteľností, ktoré prešli do vlastníctva štátu v období od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 na základe odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde). Rovnako nebolo ani preukázané, že by bol právnym nástupcom takéhoto vlastníka... Hoci bol Študijný fond založený cisárovnou Máriou Teréziou z majetku uprázdnených opátstiev a prepozitúr ako aj klauzúr a kláštorov a z majetku hnutel'ného a nehnuteľného zrušeného Náboženského Rádu Spoločnosti Ježišovej (medzi ktorým majetkom boli aj nehnuteľnosti k. ú. [REDACTED]), teda z majetku Rímskokatolíckej cirkvi, bol samostatnou právnickou osobou, od cirkvi odlišnou a mal charakter verejného fondu, základiny. Takýto záver je podložený jednak účelom Študijného fondu („pre obecné dobro, pre starostlivosť o výchovu a vzdelávanie mládeže“ podľa zakladacieho dekrétu Márie Terézie z 25. marca 1780) a tiež spôsobom jeho správy, keď táto bola vykonávaná štátnymi orgánmi (kráľovská komora, miestodržiteľská rada, zvláštne oddelenie bývalého uhorského ministerstva kultúry a osvet, cirkevný referát pri Ministerstve s plnou mocou pre správu Slovenska, Centrálna komisia r. k. cirkevných majetkov, Centrálna správa verejnozákladinných majetkov v Bratislave a nakoniec Povereníctvo školstva a osvet – odbor pre správu základnín)...

Navrhovateľa, ani inú cirkevnú právnickú osobu, či samotnú Rímskokatolícku cirkev nemôže súd pokladať za právneho nástupcu menovaného Študijného fondu. V prvom rade tomu samozrejme bránia vyššie uvedené skutočnosti... Ďalej úvahám o právnom nástupníctve po Študijnej základine bráni skutočnosť, že v konaní nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by menovaný fond zanikol... V tomto zmysle súdu chýbali dôkazy o tom, že celý majetkový substrát Študijného fondu zanikol, čím by zanikol aj samotný fond a bolo by možné uvažovať o nástupníctve po ňom...

Podľa názoru súdu ani tzv. územný princíp, na ktorý sa odvoláva navrhovateľ... na závere súdu... nič nemení... Územný princíp, ktorý má takto platiť v Rímskokatolíckej cirkvi, tak môže myšlienky o právnom nástupníctve po Študijnom fonde viesť len vtedy, ak by tento fond preukázateľne zanikol a z nejakého dôvodu by sa dalo dôvodne domnievať, že jeho právneho nástupcu treba hľadať medzi subjektmi Rímskokatolíckej cirkvi...

Majetok Študijného fondu... slúžil k verejnému prospechu, nielen k prospechu Rímskokatolíckej cirkvi...

Podľa súdu možno preto jednoznačne uzavrieť, že menovaný Študijný fond bol subjektom odlišným od Rímskokatolíckej cirkvi, nebol ani jej právnickou osobou a ani jeho majetok nebol majetkom cirkevným. V tomto zmysle potom platí, že hoci bol v konaní preukázaný prechod nehnuteľností v k. ú. [REDAKOVANÉ] pôvodne zapísaných v pozemkovoknižnom protokole č. 1 do vlastníctva štátu v období od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 na základe odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy..., tak sa tak nestalo na ujmu navrhovateľa, Rímskokatolíckej cirkvi, či inej cirkevnej právnickej osoby, keď títo neboli vlastníkom tohto majetku v čase prevzatia.“

Okresný súd v uvedenom rozsudku reagoval aj na svoj predchádzajúci rozsudok č. k. 13 C 52/1996-229 z 11. marca 2002 (v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 19 Co 259/2002-248 z 24. októbra 2002) vydaný v konaní, v ktorom si sťažovateľka uplatnila reštitučný nárok podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 282/1993 Z. z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam v znení neskorších predpisov, a v ktorom (na rozdiel od konania podľa reštitučného zákona) bolo preukázané, že „predmetné nehnuteľnosti boli

až do poštátneia na základe zákona č. 142/1947 Sb. v revízii prvej pozemkovej reformy majetkom Rímskokatolíckej cirkvi“. V tejto súvislosti okresný súd konštatoval, že „závery vyššie uvedených súdnych rozhodnutí sa tak v tomto konaní nepotvrdili“.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom vyjadrila presvedčenie, že z jej strany *„všetky podmienky v zmysle ust. § 2 ods. 2 zákona č. 161/2005 Z. z. boli splnené“*. Podľa názoru sťažovateľky sa mal okresný súd *„v ďalšom dokazovaní zaoberať právnym nástupníctvom, ktoré navrhovateľ v konaní tvrdil a preukazoval“*, pretože Študijný fond nielenže nebol verejným fondom, ale ako taký zanikol, čomu svedčí skutočnosť, že *„orgán štátnej správy základninných majetkov – Likvidačné stredisko základnín v roku 1954 svoju činnosť ukončil v nadväznosti na zlikvidovanie majetkových podstát verejných základnín“*.

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pričom v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP poukázal na *„vecne správe a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje“*.

Sťažovateľka v sťažnosti s poukazom na historické pramene práva zopakovala svoje odvolacie námietky a uviedla, že *„v prípade Študijného fondu ide podľa pôvodu o cirkevný majetok (katolícky) a že aj jeho účel bol bezprostredne spojený s Rímskokatolíckou cirkvou“*. Podľa jej názoru napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, pretože jeho odôvodnenie *„nemožno považovať za dostatočné po skutkovej i právnej stránke“*. Keďže krajský súd v napadnutom rozsudku *„ustálil, že žalobcu ani inú právnickú cirkevnú osobu, či samotnú Rímskokatolícku cirkev, nemožno pokladať za právneho nástupcu menovaného Študijného fondu“*, došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 376/2013 z 25. júna 2014 bolo porušené jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 376/2013 z 25. júna 2014, ktorým v konaní o vydanie nehnuteľných vecí podľa reštitučného zákona potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 15 C/87/2007-494 z 9. júla 2013 o zamietnutí návrhu sťažovateľky.

1. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o týchto porušeníach rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne

závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany (účastníka konania) dal podrobnú odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za „*nesprávne rozhodnutie*“, ktoré je po skutkovej a právnej stránke nedostatočne odôvodnené. Základom sťažnostnej argumentácie je nesúhlas sťažovateľky s posúdením jej aktívnej legitímácie v konaní pred všeobecnými súdmi (t. j. právneho nástupníctva po Študijnom fonde založeným cisárovnou Máriou Teréziou), a tým aj posúdením splnenia podmienok na vrátenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v zmysle reštitučného zákona.

Preskúmaním pomerne rozsiahleho odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd zistil, že krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom okresného súdu o nedostatku aktívnej legitímácie sťažovateľky v reštitučnom konaní, pričom v súlade s § 219 ods. 2 OSP konštatoval správnosť jeho záveru, že v okolnostiach daného prípadu Študijný fond ako verejný fond nebol právnym predchodcom sťažovateľky (išlo o samostatnú právnickú osobu), a preto ani sťažovateľka nemôže byť považovaná za oprávnenú osobu podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona, ktorej by svedčal reštitučný titul podľa § 3 reštitučného zákona. Krajský súd sa stotožnil aj s názorom okresného súdu, že závery predchádzajúceho reštitučného konania vedeného pod sp. zn. 13 C 52/1996 sa v tomto konaní nepotvrdili, keďže sťažovateľka nebola vlastníkom sporných nehnuteľností „*v čase prevzatia*“, resp. „*prechodu do vlastníctva štátu v období od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990*“. Na základe uvedených skutočností rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné hmotnoprávne aj

procesnoprávne ustanovenia právnych predpisov podstatné pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd v okolnostiach danej veci dostatočným spôsobom reagoval na sťažovateľkou vznesené odvolacie námietky a svoje rozhodnutie o potvrdení rozsudku súdu prvého stupňa náležite a presvedčivo odôvodnil v zmysle § 157 ods. 2 OSP. Krajský súd tak zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred ním domáhala, a preto jeho závery v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu a okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd konštatuje, že podľa zistenia všeobecných súdov sťažovateľka reštitučné podmienky vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam nespĺnila, preto jej nevzniklo žiadne „vlastnícke/majetkové“ právo v zmysle označených článkov ústavy a dohovoru (pozri napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Jan Malhous v. Česká republika z 13. 12. 2000). Pod uvedené články ústavy a dohovoru totiž možno podriaďť len tie právne vzťahy, ktoré vznikli uplatnením nárokov oprávnenými osobami, ktoré spĺňali podmienky ustanovené v tom-ktorom reštitučnom zákone. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu označených práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru,

preto jej sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2016